

N:o 15.

Ank. till Riksd. Kansli den 22 April 1885, kl. 12 midd.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4, i anledning af väckt motion om tillägg till jagtstadgan.

Uti en inom Första Kammaren väckt motion, N:o 46, har Herr *B. Rääf* föreslagit: »att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, det Kongl. Maj:t behagade i jagtstadgan låta införa en paragraf med förbud för skjutande af tjäderfogel vid bloss eller lyktor och med stadgande af lämpligt vite för öfverträdelse deraf», hvilket skrifvelseförslag blifvit af sagde Kammares Tillfälliga Utskott N:o 2 i dess utlåtande N:o 4 på anförda skäl afstyrkt, hvaremot Första Kammaren med 43 röster mot 42 bifallit motionen. Sedan detta beslut blifvit Andra Kammaren delgifvet, har frågan hänskjutits till sistnämnda Kammares Andra Tillfälliga Utskotts behandling.

Motionären erinrar, att nu gällande jagtstadga innehåller många förbud emot att dels på visst sätt, dels under viss tid fånga eller döda åtskilliga nyttiga djurarter, samt redogör vidare för beskaffenheten af det jagtsätt, hvars förbjudande hans motion åsyftar. Han vill dermed visa, huru lätt det är att på detta sätt skjuta ned eller förstöra hela kullar, i synnerhet därför att hönorna, som hafva ljusare fjädrar och sålunda vid blosset synas bättre än hanarne, förnämligast skjutas. Motionären tror därför, att om detta jagtsätt fortfarande får begagnas, skall tjädern snart vara försvunnen åtminstone i vissa skogstrakter af vårt land. Dessutom påstår motionären, att denna jagtmetod med förkärlek användes af tjufskytтар.

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 8 Saml. 2 Afö. 2 Band. 12 Häft.

Första Kammarens Tillfälliga Utskott har påvisat, att de förbud, som Kongl. Maj:t utfärdat inom vissa länsområden för jagt å olika djurslag, såsom elg, rådjur, rapphöns, moripa med flera, städse hafva gällt all jagt å nämnda djur under bestämd tid samt afsett att befordra dessas tillökning, men att deremot dylika förbud ej berört *sättet* för matnyttigt villebråds fällande utom i de fall, då jagtsättet för människor eller husdjur kunnat vara lifsfarligt eller eljest skadligt, såsom jagtstadgans 16 § visar, der jagt medelst spjut, grop m. m. förbjudes.

Utskottet, som för sin del instämmer i det slut, hvartill Första Kammarens Tillfälliga Utskott kommit, kan ej inse behofvet af att till Kongl. Maj:t göra en sådan framställning.

Beträffande lättheten att jaga med bloss och deraf följande stora samt för küllarnes bestånd farliga fångst, kan Utskottet ej dela motionärens uppfattning, enär det ofta, efter hvad erfarenheten visat, är förenligt med så mycken svårighet att upptäcka det träd, der fogeln slagit till, att jägarne nödgas flere qvällar förgäfves ströfva omkring i skogen för att göra en sådan upptäckt, och att detta ej skall vara förenadt med nöje eller behag, kan man lätt föreställa sig. När derfor motionären befarar, att denna nyttiga fogel snart skall blifva utrotad, derest jagt vid bloss får fortfara, så kan Utskottet ej tro att någon sådan fara förefinnes, just till följd af tjäderns stadigvarande natur, och med tanken fäst på afkastningen ett kommande år, är naturligtvis hvarje skogsegare synnerligen rädd att för hårdt åtgå en på hans mark befintlig kull, och i främsta rummet är han mån om att skydda hönorna, hvilket ock till följd af deras ljusare färg bättre kan ske, när jagten sker vid bloss, än när den sker på annat sätt. Hvad åter beträffar faran af tjufskytte, så är denna utan tvifvel ej så stor, då jagt sker vid bloss, derfor att skytten då vanligen lättare ertappas, än annars är fallet. Genom att bifalla motionen skulle man för öfrigt göra det hardt när omöjligt för den mindre bemedlade skogsegaren, som ej har råd att hålla sig med dyrbarare jagtredskap, såsom hund m. m., ej heller har tid att jaga på för annat jagtsätt lämplig tid, att i någon nämnvärd mån tillgodogöra sig den tillgång på denna matnyttiga fogel, som kan finnas på hans jagtområde.

Om motionären kunnat visa, att tillgången på tjäderfogel i någon mån minskats under de senare åren, hade det varit ett talande skäl för hans yrkande, men alldeles tvärt om visar Domänstyrelsens berättelse för år 1883 beträffande jagten, att tillgången på tjäder är i tilltagande i sådan grad, att den icke varit bättre i mannaminne.

Med stöd af det anförda får Utskottet hemställa,

att Andra Kammaren ej måtte biträda Första Kammarens beslut.

Stockholm den 21 April 1885.

På Utskottets vägnar:

CARL AUG. ANDERSSON.
